

UZASADNIENIE

Decyzją z 6.02.2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpoznaniu wniosku W. P. z 2.01. (...). przyznał wnioskodawcy emeryturę od 27.01.2019 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Zakład podał, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Zakład wyjaśnił, że przyjął, iż: kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 118859,93 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 538615,20 zł, średnie dalsze trwanie życia wynosi 218,40 miesięcy, wyliczona kwota emerytury zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej wynosi 3010,42 zł ((...),93 + (...),20)/218,40 miesięcy). Zakład podał, że za okres pracy na umowę o pracę od 7.05.1975 r. do 31.12.1979 r., od 5.01.1980 r. do 31.12.1983 r., od 1.01.1994 r. do 31.12.1998 r. za które nie wnioskodawca nie przedłożył dochodów przyjęto obowiązujące w tych okresach kwoty minimalnego wynagrodzenia, dodając, że ponownie przeliczy emeryturę jeżeli ubezpieczony przedłoży zaświadczenia o zarobkach lub dokumentację zastępczą (legitymację ubezpieczeniową zawierająca wpisane kwoty wynagrodzenia, angaże lub karty wynagrodzeń z archiwum) za wskazane okresy. Zakład podał, że zgodnie z art. 21 ustawy z 19.12.2008 r. (Dz.U. z 2018 r., poz. 1924) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli do 31.12.2008 r. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszący co najmniej 15 lat, podając, że ZUS odmawia przyznania wnioskodawcy rekompensaty, ponieważ na wymagane 15 lat prac w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze nie udowodnił żadnego okresu. Do pracy w warunkach szczególnych Zakład nie uznał zatrudnienia w (...) S.A. w okresie od 5.01.1980 r. do 31.12.1998 r. z powodu braku formalnych występujących w przedłożonym świadectwie wykonywania pracy w 1 kategorii zatrudnienia. W w/w dokumencie z 1.10.2001 r. pracodawca wskazał niepełny charakter i stanowisko, na jakim wnioskodawca pracował, które są niezgodne z rozporządzeniem Rady Ministrów z 7.02.1983 r. i zarządzeniem nr 16 (...) z 31.03.1988 r., na które się powołuje. ZUS wyjaśnił, że ponowne rozpatrzenie prawa do świadczenia może nastąpić po przedłożeniu nowych środków dowodowych tj. oryginalnego świadectwa pracy wydanego przez zakład pracy z powołaniem się na zarządzenie resortowe lub w przypadku likwidacji zakładu angaże, karty wynagrodzeń, wykazy zajmowanych stanowisk jednoznacznie potwierdzające zatrudnienie w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, dodając, że dokumenty wnioskodawca powinien złożyć w terminie 1 miesiąca, natomiast po jego upływie ZUS przeliczy jego świadczenie od miesiąca, w którym zgłosi wniosek.

/decyzja k. 12 akt emerytalnych ZUS/

Uznając w/w decyzję za krzywdzącą wnioskodawca złożył od niej odwołanie, wnosząc o przyznanie rekompensaty za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych i wyjaśniając, że (...) S.A., w której pracował ponad 20 lat, jest zlikwidowana nie ma możliwości poprawienia świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

/odwołanie k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie.

/odpowiedź na odwołanie k. 4/

Na rozprawie w dniu 26.08.2019 r. wnioskodawca poparł odwołanie, a pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

/e-prot. z 26.08.2019 r.: 00:02:26, 00:02:42, 00:16:30/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. P., ur. (...), złożył wniosek o emeryturę wraz z rekompensatą za pracę wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych w dn. 2.01.2019 r.

/wniosek k. 1 akt ZUS/

(...) S.A w upadłości z siedzibą w Ł. wystawiła w dn. 10.08.2001 r. dwa świadectwa pracy, w których wskazała, że W. P.:

- 1) był zatrudniony w tym zakładzie pracy w okresie od 16.05.2001 r. do 7.08.2001 r. w wymiarze 1/2 etatu na stanowisko magazyniera w zespole magazynów;
- 2) był zatrudniony w okresie od 5.01.1980 r. do 15.05.2001 r. w wymiarze pełnego etatu na stanowisku magazyniera w zespole magazynów.

/dowody: świadectwa pracy k. 16-17/

W. P. posiada świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawione przez (...) S.A w upadłości z siedzibą w Ł. w dn. 1.10.2001 r., w których wskazano, że w okresie od 5.01.1980 r. do 15.05.2001 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w przemyśle tytoniowym: za – i rozładunkowe, spedycyjne i magazynowe przy materiałach, surowcach i wyrobach gotowych na stanowisku pracownika magazynowego wymienionego w Wykazie A Dział X, poz. 3 pkt 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) i zarządzenia Nr 16 (...) z 31.03.1988 r. /NK 144/16/88/.

/dowody: świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach k. 18 akt ZUS/

Wnioskodawca wykonywał przez cały okres zatrudnienia w (...) Wytwórni (...) od 5.01.1980 r. do 15.01.2001 r. pracę robotnika magazynowego w pełnym wymiarze czasu pracy. Bezpośrednio wnioskodawca podlegał kierownikowi magazynu. Odwołujący pracował w zespole magazynów, tzn. w magazynie surowca, czyli tytoniu, oraz w magazynie wyrobów gotowych. Oba magazyny były w jednym budynku oddzielonym drzwiami. W obu magazynach pracą zarządzał jeden kierownik magazynu, natomiast w każdym z nich był inny brygadzysta. Wnioskodawca pracował jako pracownik magazynu na jedną zmianę w godzinach od 6.00 do 14.00. Do jego obowiązków należało wydawanie tytoniu na produkującą i zabieranie gotowych wyrobów do magazynu. Wnioskodawca woził tytoń wózkami tzw. dwukółką. Tytoń był w belkach. Na wózku mieściły się dwie lub trzy belki tytoniu. Wózek wraz z belkami ważył około 10 kg. Gotowe wyroby wnioskodawca przewoził innymi wózkami albo tzw. walenciakami. Od 1.09.1984 r. wnioskodawcy powierzono obowiązki brygadzysty magazynu. Jako brygadzysta wnioskodawca nadal wykonywał, tak samo jak wcześniej, pracę robotnika magazynowego, ponieważ w jednym magazynie pracowało 9 pracowników. Natomiast brygadzysta nie wykonywał pracy robotnika magazynowego wtedy, gdy dozorował i organizował pracę 15 członków brygady. Od 1.01.1997 r. aż do rozwiązania umowy o pracę wnioskodawca wykonywał pracę magazyniera w zespole magazynów. We wskazanym okresie nie było żadnych przestojuw pracy.

/zeznania wnioskodawcy e-prot. z 26.08.2019 r.: 00:03:31-00:10:26 w zw. z 00:16:46, świadectwa pracy k. 16-17, załącznik k. 18, umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej pracowników z obowiązkiem wyliczenia się z powierzonego mienia k. 20- 22, angaże k. 23-25, 26 verte, 28-31 verte, karta obiegowa zmiany k. 26 , umowa o pracę k. 27, angaże k. 32- 34 verte, 35 verte, zawiadomienia k. 35, 36, 37 verte, przeszerogowanie k. 37, 38 – 38 verte, umowa o pracę k. 39, zawiadomienie k. 39 verte, karta obiegowa zmiany k. 40, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach k. 41, dokumentacja placowa k. 42-53, 57-58, zaświadczenia o wynagrodzeniu k. 54-56/

Powyższy stan faktyczny Sąd odtworzył na podstawie powołanych dowodów w postaci wskazanych oryginalnych dokumentów osobowych i placowych z badanego okresu, których wartości dowodowej pod względem autentyczności nie podważyła żadna ze stron, a Sąd nie znalazł powodów by czynić to z urzędu, a także na podstawie przesłuchaniu odwołującego, którego zeznania okazały się w całości spójne ze wskazanymi dokumentami. Zgromadzone dokumenty,

zeznania ubezpieczonego nie budzą wątpliwości, co do ich wiarygodności, uzupełniają się wzajemnie i stanowią tym samym wiarygodne źródło dowodowe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania było rozstrzygnięcie, czy wnioskodawcy przysługuje prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Art. 1 ust. 1 ustawy z 19.12.2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1924 ze zm.) określa warunki nabywania prawa do emerytur i rekompensat przez niektórych pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, zwanych „emeryturami pomostowymi”, o których mowa w art. 24 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 z późn. zm.).

Stosownie do treści art. 2 ust. 5 w/w ustawy o emeryturach pomostowych, rekompensata jest to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej.

W myśl art. 21 ust. 1 w/w ustawy, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Ust. 2 art. 21 stanowi, że rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Przesłanka negatywna została zawarta w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych. Jest nią nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Treść art. 21 ust. 2 w/w ustawy może budzić wątpliwości i jego interpretacji należy dokonywać przy uwzględnieniu uregulowania zawartego w art. 2 ust. 5 ustawy zgodnie, z którym użyte w ustawie określenie rekompensata oznacza odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej. Rekompensata jest zatem odszkodowaniem za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które rozpoczęły pracę przed 1 stycznia 1999 r. i nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej, w zamian za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze (analogiczne stanowisko zajął Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 25 listopada 2010 r. (K 27/09, OTK-A 2010, Nr 9, poz. 109).

Skoro, jak wynika z powyższego, celem rekompensaty jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, to przesłanka negatywna, o której mowa w art. 21 ust. 2 ustawy, na co wskazuje wykładnia funkcjonalna tego przepisu, zachodzi w przypadku pobierania emerytury przyznanej w obniżonym wieku emerytalnym np. na podstawie art. 46 w zw. z art. 32 lub 39, czy też art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 14 grudnia 2015 r., Lex nr 1979477).

Art. 23 ust. 1 w/w ustawy stanowi, że ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę.

Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o których mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (art. 23 ust. 2 w/w ustawy). Jako dodatek do kapitału początkowego, razem z kapitałem początkowym podlega waloryzacji.

Bezspornym jest w rozpoznawanej sprawie jest, że wnioskodawca nie nabył prawa do emerytury pomostowej, ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

ZUS zakwestionował, że praca wykonywana przez ubezpieczonego od 5.01.1980 r. do 15.01.2001 r. w (...) Wytwórni (...) w pełnym wymiarze czasu pracy była pracą w szczególnych warunkach, zarzucając, że pracodawca w świadectwie wykonywania pracy z 1.10.2001 r. wskazał niepełny charakter i stanowisko na jakim wnioskodawca pracował, które są niezgodne z rozporządzeniem Rady Ministrów z 7.02.1983 r. i zarządzeniem nr 16 (...) z 31.03.1988 r.

Pozostałe przesłanki nabycia prawa do rekompensaty nie były kwestionowane przez organ rentowy.

Wobec powyższego Sąd zważył, że w rozpoznawanej sprawie nie było wątpliwości, że wnioskodawca w spornym okresie od 5.01.1980 r. do 15.01.2001 r. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy.

Z całokształtu materiału dowodowego, w ocenie Sądu Okręgowego, wynika zaś, że ubezpieczony przez cały czas wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy tylko pracę robotnika magazynowego przy przenoszeniu tytoniu oraz gotowych wyrobów tytoniowych, w tym również w okresie, gdy powierzono mu zadania brygadzysty w magazynie /świadectwo pracy k. 6, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych k. 7, zeznania wnioskodawcy e-prot. z 26.08.2019 r.: 00:03:31-00:10:26 w zw. z 00:16:46/.

W ocenie Sądu Okręgowego praca wykonywana przez wnioskodawcę w pełni odpowiada pracy ujętej w wykazie A, Dział X "W rolnictwie i przemyśle materiałów spożywczych", poz. 3 "prace w fabrykach tytoniu: przenoszenie, sortowanie i rozdrabnianie tytoniu". Pomocnicze znaczenie w tym zakresie ma wykaz A, części A, Dziale X, poz. 3 pkt 11, gdzie wymieniono stanowisko magazyniera tytoniu, półfabrykatów i wyrobów tytoniowych, stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki i pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku, aby nabyć prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Sąd Najwyższy podkreślił, iż ustawodawca tworząc instytucję przewidzianą w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, opierał się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni.

Jak stanowi art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwale uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy.

Ponadto zgodnie z art. 3 ust. 7 ww. ustawy za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Wskazane odwołanie do art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pozwala na stosowanie omawianych przepisów łącznie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego

1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zm.) (vide art. 32 ust. 4).

W świetle § 2 ust. 1 wskazanego rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok SN z 15.12.1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok SN z 15.11.2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

Regulacja § 2 rozporządzenia, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed Sądem. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach Sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85 – LEX 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84 – LEX 14625).

Podkreślić należy jednak, że ustawodawca w obecnie obowiązujących przepisach celowo odszedł od szczegółowego określania stanowisk pracy, skupiając się na zakresach obowiązków, bowiem nazwy stanowisk pracy mogły być bardzo różne w zależności od zakładu pracy. Ponadto ustalano je często na długo przed wejściem w życie przepisów określających pracę w warunkach szczególnych. Z tej przyczyny Sąd ma nie tylko prawo, ale i obowiązek ustalać rzeczywisty zakres obowiązków, bez względu na nazwę stanowiska.

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, nie jest dopuszczalne zaliczanie innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika w stopniu powodującym wcześniejszą utratę zdolności do zatrudnienia i nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z 10.04.2014 r., II UK 395/13, Lex Nr 1455235).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód z zeznań wnioskodawcy i oraz przeprowadził dowód z dokumentacji zatrudnienia ubezpieczonego.

Sąd przyjął za wiarygodne dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego oraz złożone w postępowaniu sądowym w postaci świadectw pracy i świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, a także zachowanych oryginalnych akt osobowych i płacowych z badanego okresu zatrudnienia. Ich autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron i nie budziła ona również wątpliwości Sądu, gdyż nie nosiły śladów podrobienia czy przerobienia. Zostały wystawione przez uprawniony podmiot w granicach prawem dopuszczalnym.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy od 5.01.1980 r. do 15.01.2001 r. i w tym okresie wykonywał jedynie stale pracę robotnika magazynowego w zespole magazynów, tzn. w magazynie surowca, czyli tytoniu, oraz w magazynie wyrobów gotowych, pracując codziennie przez 8 godzin na jednej zmianie w godzinach od 6.00 do 14.00. Do jego obowiązków należało wydawanie tytoniu

na produkuję i zabieranie gotowych wyrobów do magazynu. Wnioskodawca woził tytoń w belkach wózkiem tzw. dwukółką, przy czym na jednym wózku mieściły się dwie lub trzy belki tytoniu. Wózek wraz z belkami ważył około 10 kg. Natomiast gotowe wyroby wnioskodawca przewoził innymi wózkami albo tzw. walenciakami. Jednocześnie Sąd zważył, że od 1.09.1984 r. wnioskodawcy powierzono obowiązki brygadzysty magazynu, ale także i w tym okresie jako brygadzysta ubezpieczony nadal wykonywał, tak samo jak wcześniej, stale i w pełnym wymiarze pracę robotnika magazynowego. Następnie zaś od 1.01.1997 r. aż do rozwiązania umowy o pracę wnioskodawca wykonywał pracę magazyniera w zespole magazynów. W badanym okresie nie było żadnych przestojów w pracy.

W ocenie Sądu ubezpieczony wykazał, iż w/w praca była w całym spornym okresie pracą w szczególnych warunkach, o której mowa w wykazie A, Dział X "W rolnictwie i przemyśle materiałów spożywczych", poz. 3 "prace w fabrykach tytoniu: przenoszenie, sortowanie i rozdrabnianie tytoniu", a także w wykazie A, części A, Dziale X, poz. 3 pkt 11 gdzie wymieniono stanowisko magazyniera tytoniu, półfabrykatów i wyrobów tytoniowych, stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Mając na uwadze powyższe nie ulega wątpliwości, że wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach przez ponad 15 lat – bo od 5.01.1980 r. do 15.05.2001 r., a także, że spełnione zostały wszystkie pozostałe przesłanki do nabycia prawa do rekompensaty przewidzianej w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy w Łodzi, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji.